

Lại Một Lần Mưa

Tác Giả : Lư Thắng Ngạn
Dịch giả : Dương Đình Hỷ

Chương I

Không thể không mưa, có chứ, như ở vùng sa mạc chẳng hạn nhưng tôi không ở đó. Nửa ở Tây Nhã Đồ (Seattle) Mỹ quốc nổi danh vừa nhiều vừa sung mãn, có núi, có hồ, có cây cối, chim chóc, còn có mưa nữa. Tôi ở đó hơn 30 năm; lại một lần mưa là một kỳ tích cũng là thường tình thôi. Tôi nghĩ có mưa, địa cầu này mới có sinh khí. Nếu không có mưa thì thành ngàn vạn ngôi sao. Thái dương hệ hoặc nhiều thái dương hệ đều phải chết. Bạn nói có phải không ? Do đó, mưa là kỳ tích. Nếu nói theo thường tình nếu một ngày không có mưa bạn làm sao sống đây ? Chúng ta trong mưa, một ngày lại một ngày : lá xanh, lá đỏ, lá vàng, lá rụng, rồi lại lá xanh . . . Tôi đang sống. Có nhiều chuyện luận bàn phát sinh rồi. Tôi viết một bài thơ kỷ niệm sinh mạng của mưa.

*Mây tới trước
Mưa tới sau
Khiến thành phố
Đẹp gì đâu !
Giống bài hát
Điệu múa hay
Như sương khói
Ở chân trời
Nơi góc biển
Ta ngóng trông
Cỏ xanh ngọc
Nhiều chuyện lòng
Hạ bút xuống
Thôi nhìn ngang
Lại là liếc*

Trong mưa, ý chân thành.

Đây là cuốn 230, tôi định viết thật hay. Tôi muốn là một thi sĩ mơ mộng, là một thanh niên đầy nhiệt tình. Sinh mạng nở rộ như hoa, tâm thơm ngát, đầy thương yêu, mỉm cười với thanh xuân.

*Mưa không thấm thiết
Mưa không ru sâu
Mưa không lo sợ
Mưa không phiền đâu.*

Tôi viết cuốn sách này, mưa rơi tí, tách, ngàn vạn đê tử mong mọi người giống :

Mưa ở Seattle

Chúc :

Đọc có ích lợi.

Chương II

Sau khi tôi gặp Bảo Pháp Vương 16 : Thái Da Đa Kiệt thì xuất hiện một vấn đề. Đó là nghi vấn lớn.

Có ông tăng hỏi :

-Tôn sư gặp Thái Da Đa Kiệt, vậy ông là thật, còn Ô Kim Xích Liệt là giả phải không ?

-Khi Bảo Pháp Vương 16 viên tịch ở Chi-gia-ca (Chicago ?) Mỹ quốc thì thể mang về Tích Kim Long Đức tự để làm lễ trà tỳ (thiêu). Lúc đó bốn đại pháp vương chia rẽ. Hạ Mã Nhân Ba Thiết tìm linh đồng; nhận rằng Thái Da Đa Kiệt là Đại Bảo Pháp Vương Hát Mã Ba chuyển thế. Còn Đại Tích Đổ Nhân Ba Thiết thì cho là Ô Kim Xích Liệt mới phải như vậy Bảo Pháp Vương 17 có hai người.

Chuyện này tại Ấn Độ náo động. Có người nói Ô Kim Xích Liệt là thật, có người nói Thái Da Đa Kiệt mới là thật. Khi Ô Kim Xích Liệt xuất hiện một số người hoan hô, khi Thái Da Đa Kiệt xuất hiện một số người khác cũng hoan hô. Hai nhóm đấu tranh như dầu sôi, lửa bỏng, không thể hoà giải. Có vị Lạt Ma hỏi tôi :

-Tu hộ pháp liền biết ai thật, ai giả.

Có người Tạng bảo :

-Cứ hỏi Lư Thắng Ngạn đi, ông ta là thần toán mà !

Tôi cười ha hả ! Ông tăng hỏi :

-Ai thật, ai giả ?

-Như gọi Quán Âm có : Quán Thế Âm, Quán Âm ngàn tay, Tọa đề Quán Âm, Quán Âm 11 mặt, Quán Âm đầu ngựa, Quán Âm cổ xanh, Quán Âm áo lá, Quán Âm áo trắng . . . ông nói coi Quán Âm nào là thật ? A Di Đà Phật có trăm ngàn ức hoá thân cái nào là thật ? Đại Bạch Liên Hoa đồng tử có nhiều hoá thân cái nào là thật ?

Chuyển thể không thể nghĩ bàn – Liên Hoa Sanh đại sĩ là Thích Ca Mâu Ni Phật, là A Di Đà Phật, là Quán Thế Âm Bồ Tát, là ba thân hợp nhất. Xin hỏi Liên Hoa Sanh là ai ? Đại Phật Pháp thì có thể, nhưng ở hiện tại thì không thể nghĩ bàn, có nhiều hoá thân đều độ chúng.

Ông tăng nghe tới đây kêu : Rõ rồi !

Tôi là người đã ngộ, mọi người đều biết thế. Tôi nói vài lời về ngộ :

-Thật không có thật.

Bồ Tát Quán Thế Âm là giả gọi để độ chúng sanh.

Có hay không Đại Bảo Pháp Vương Hát Mã Ba chú ?

Bạn là ai ? Tôi là ai ? Đại Bảo Pháp Vương là ai, chúng sanh là ai ? Ai là chúng sanh ?

Chương III

Có một số người nhìn sự vật theo một quan điểm nào đó, do đó có thể sai lầm, bởi vì chỉ xét một mặt thì không phải là tuyệt đối. Nói một cách đơn giản hơn : sinh mạng thực có nhiều ngoại lệ. Người học Phật đều biết Đức Phật Thích Ca Mâu Ni có 2 thị giả :

1-Đề Bà Đạt Đa

2-ANAN.

Đề Bà Đạt Đa là một vị lãnh đạo tăng đoàn có địa vị, sau ly khai Phật và trở thành phản đồ, thậm chí có lần muốn sát hại Phật. ANAN là thị giả thân cận, phục thị Phật lâu nhất, sau cùng cũng minh tâm kiến tánh. Ông nghe Phật nói pháp, trí nhớ của ông rất mạnh nên nhớ rõ ràng từng câu,

không quên do đó mà trong lần kết tập kinh điển ông trở thành một từ điển sống và được gọi là Đa Văn đệ nhất.

Có người hỏi tôi :

-Lư tôn giả, ông có tin có người nhớ thuộc lòng những gì Phật nói trong nhiều lần thuyết pháp không ? Lúc xưa, khi thầy nói pháp ở Thiên Trúc đồ đệ không được ghi chép vì đó là không lễ phép. Tôn giả ANAN bằng vào sự cường ký của mình nói ra toàn bộ kinh điển của Phật giáo, ông có tin không ?

-Tôi tin.

-Vì sao ?

-Ở Lôi Điện tự, Seattle, Mỹ quốc có một đệ tử là Cung Kỳ có một đứa con học điện toán, là một điện toán cao thủ. Chỉ cần nói cho anh ta một lần Phật pháp, thủ ấn, chú ngữ, quán tưởng, tất cả đều ghi trong đầu anh ta. Đáng sợ hơn nữa là nếu bảo cho anh ta biết sinh nhật của bạn ngày nào, tháng nào, năm nào, 10 năm sau hỏi anh ta đều đáp trúng. Sinh nhật của tất cả Phật tử trong chùa anh ta đều nhớ, nếu hỏi anh ta tùy tiện nói. Những điều biết được anh ta đều ghi nhớ 10 năm, 20 năm không quên. Thiệt là thiên hạ kỳ nhân, là ANAN tái thế. Cung Kỳ có nói anh ta còn nhớ cả những chuyện lớn, chuyện nhỏ lúc bé ngày nào, tháng nào đi đâu nữa.

Mưa rơi

Tí, tách

Tôi viết một bài thơ tặng anh

Trao đổi lại, qua

ANAN mỉm cười, mở lòng ra

Ông hỏi gì hả ?

Tinh đầu rõ ràng nha !

Ngày xưa, đã có địa vị

Phật pháp mãi nhớ hoài

Xưa nay phóng quang nhi.

Chương IV

Nếu có người hỏi tôi :

-Trong thế giới này ai là người vui nhất ?

-Là tôi.

-Trong thế giới này ai là người điên nhất ?

-Là tôi.

Đến 80% nghệ thuật gia, thi sĩ, thiên tài đều có điểm điên cuồng. Đúng vậy, tôi đã bị gọi đùa là Pháp vương điên Lu Thắng Ngạn.

Khi tôi có một chút thành tựu, có ít người bắt đầu so sánh, tìm lỗi. Tục ngữ nói trứng nở gà con. Vì họ không thể chịu được sự thành công của bạn, không cách nào chịu được thành tựu của bạn.

Thoại : nhất định phải giảng ra.

Văn tự : nhất định phải viết ra.

Họ muốn đả kích bạn, huỷ báng bạn, nói xấu bạn, áp chế bạn . . .

Nhưng tôi rõ : họ bị bệnh mờ mắt.

Uống giấm, đổ kị vốn là một thiên tính của loài người. Chì có người vô năng mới bị huỷ báng. Còn về phần tôi, tôi là một người độc hành, đối với một số người, không có liên quan gì, họ sống đời họ, tôi sống đời tôi. Vì tôi nhận rằng tôi có chút thành tựu.

Mưa rơi

Tí tách

Tôi viết một bài thơ

Tôi lên trời xanh

Dự giao trì yến

Giao trì Kim Mẫu bảo tôi rằng

Nhân gian nhiều chuyện phiếm

Tôi cười

Điện vàng, họ đâu biết tôi tới

Trên trời

Thơm như hoa mới

Ở dưới đất

Thiên kiến, lái nhái mãi thôi

Khoảng cách ấy

Làm tôi cười.

Mưa rơi

Tí tách.

Nói trắng ra, tôi Lư Thắng Ngạn không phải là người, tôi sớm đã thoát ly xã hội, thoát ly quần chúng, thoát ly nhân gian, thoát ly loài người, là Phật là Tiên.

Tôi còn tham luyện tài phú không ?

Tôi còn mê đắm mỹ sắc không ?

Tôi còn yêu danh không ?

Không ai hiểu bạn, bạn không hiểu ai. Bạn tuy sống trên thế giới này nhưng thật sự bạn đang sống trên trời : hoan hỉ, an tường, thanh tịnh, vô ngã . . . Tôi vốn không sanh, cũng không tử.

Chương V

Khi tôi ở chân Phật Mật Uyển, Seattle, có một con hỉ tước mỗi ngày đều tới trên phòng ngủ bay lượn, hót vang rất vui, mọi người đều lấy làm lạ. Con chim này màu xanh lam, có mỏ đỏ, đuôi dài, phi thường đẹp và ưa nhả, đôi mắt long lanh đáng yêu. Điều kỳ lạ nhất là hễ tôi về Seattle là nó xuất hiện liên tục 7 ngày. Càng lạ hơn nữa là pháp sư Bích Trân ở cửa Lô Tạng tự nhật lên một bài thi sám : hỉ tước thật là một hô, một ứng.

Có người nói hỉ tước đến tất có sự mừng, tôi pha trò :

-Chả lẽ hoà thượng lại muốn lấy vợ sao ? Vì trong thơ có nói “Màn giòng rủ xuống, đồng tâm kết” Ha ! Ha! Thật vui quá !

Ý tôi là : Tôi cùng kết hôn A Di Đà Phật, Văn Thù, Uy Đức Kim Cương, trong đó kết hôn tương ứng với tương ứng.

Tôi có viết một bài thơ :

*Giống trời xanh nhạt
Quét mây xám đi
Hót vang hoan hỉ
Khiến người mê ly
Bay lên mái ngói
Lượn xuống cỏ xanh tươi
Xua đi làn khói mỏng
Mãi mãi không thôi.*

*Mưa rơi
Tí tách.*

Mùa hè Seattle giống như mùa Đông ở Đài Loan; trong khi ở Đài Loan gạt mồ hôi như mưa thì ở Seattle còn mặc áo bông. Seattle có 4 mùa rõ ràng; có mùa mẫu đơn nở hoa, mùa cây xanh lá, mùa cây phong vàng lá, mùa tuyết rơi trơ cành. Có lúc tôi nghĩ đời người hô, thiên nhiên ứng. Xuân, Hạ, Thu, Đông ứng với thiếu niên, thanh niên, trung niên, lão niên không phải sao ? Một người tới thế giới này rồi đi, có để lại giá trị gì chứ ?

*Thử nghĩ xem, rất là tốt.
Như con hỉ tước
Bỗng nhiên tới
Bỗng nhiên đi
Chỉ lưu lại vẻ đẹp.*

Chương VI

Tôi thích Seattle không phải chỉ là hồ, núi mà còn có cây xanh. Mỗi khi máy bay tới bầu trời Seattle là nghe tiếng hành khách khen ngợi : Seattle đẹp quá !

Seattle và Lạc Sam Cơ (Las Vegas ?) không giống nhau. Nhìn trên không Lạc Sam Cơ toàn núi trọc, là thành phố tiếp cận sa mạc, mưa ít, cát nhiều, mùa Đông không có tuyết rơi. Seattle thì tương phản, mưa nhiều, cây nhiều, mùa Đông tuyết rơi. Thành phố này có nhiều đặc điểm : vì có mưa nhiều nên cây xanh, hồ đẹp, núi sinh động, thành phố thanh tĩnh. Vì có nhiều mưa nên đi đâu cũng thấy cây cỏ hoa lá xum xuê.

-Vì sao mùa hè tôn sư không ở Đài Loan mà về Seattle ?

-Để tránh nắng, bạn biết không ? Ở Seattle mùa hè như mùa Đông ở Đài Loan, cũng như Phật nói : Thế giới thanh lương.

Tôi có bài thơ :

*Seattle như vườn thượng uyển
Cây xanh xanh*

*Nắng hè le lói
 Sắc hè tốt đó anh
 Không đậm, nhạt
 Mầu đơn, Mai cô nỡ ra
 Muôn mầu trong yến hội
 Mây, sương làm xe qua
 Khách tiên như mưa đổ
 Điện Bông Lai đây hoa
 Thành phố này tu được tốt
 Trời trăng soi đất sáng loà.*

*Mưa rơi !
 Tí tách !*

Đệ tử Đài Loan hy vọng tôi thường trú ở đó, tôi không thể trực tiếp từ chối :

-Vì sao mùa hè tôn sư lại về Seattle ?

-Về Seattle rất yên tĩnh.

-Náo, tĩnh không phải là một sao ?

-Phải, nhưng tôi thích cây cối ở Seattle. Thật vậy ở đây cây không chỉ có ở núi, bờ hồ, 2 bên đại lộ, mà còn ở vườn nhà. Cây bảo vệ thành phố.

*Cây xanh
 Thành phố xanh
 Núi xanh tiếp đón
 Nhưng chẳng luyến tình
 Thân đây
 Tâm đây
 Trong phòng người ở ẩn
 Ý đi chơi hồ lúc nào dừng đây ?*

Chương VII

Ở cửa chân Phật Mật Uyển mỗi khi tôi về hoa Mẫu Đơn và hoa Mai Côi đều nở rộ, như chào đón khách du trở về nhà. Tôi hình dung hoa Mẫu Đơn như một thiếu nữ trang phục trong một bản luân vũ, từng tầng lớp, nhụy hoa màu vàng nở ra như mỉm cười vui vẻ. Hoa Mai Côi như một cô thiếu nữ xinh tươi mơn mớn khiến người phải khen ngợi. Mẫu đơn có hồng, có bạch, Mai Côi có hồng thắm, có bạch. Mẫu Đơn thì to, Mai Côi thì nhỏ. Cả 2 đều gây thú vị. Mỗi lần tôi đi ngang, ngửi mùi thơm đều khiến tôi bị kích thích, không nồng, không đậm, không thể hình dung được. Không ngăn được sờ nhẹ một cái, nói :

-Hãy trân quý lúc này, hãy trân quý tuổi Xuân đẹp đẽ, hãy lưu giữ những kỷ niệm đẹp.

Các đệ tử thấy tình trạng này nói Lư tôn sư gia trì hoa Mẫu Đơn và hoa Mai Côi. Kỳ quái là ngày hôm sau các hoa trên đều nở rộ trên mọi cành. Tôi thường nói với hoa, và hoa thường gật gù.

Chân Phật Mật Uyển

Trước mặt viện

Con ong nhỏ và bướm bướm bay

Cùng Mẫu Đơn và Mai Côi là láng giềng thăm viếng

Vì ai nở rộ? Vì ai đến?

Nhà nhỏ che đi khoảng màu xanh

May mà có nó

Cái đẹp hiện thành

Ra lại vào

Yêu biết bao

Mưa rơi

Tí tách!

Chúng ta không quá coi trọng cái gì, đừng để trôi buộc vào một cái gì, đừng thờ hờn hên, đừng coi cái này là quan trọng, kỳ thật không có cái nào là quan trọng cả.

Đó là thái độ sống của tôi. Cuộc đời khổ vì ngần ngại, chỉ thoáng một cái đã là quá khứ rồi ! Cốt yếu là nhận chân sự vật chỉ có tu hành, những chuyện khác đều không có giá trị.

*Không thương thức thì không thương thức
Không kinh nghiệm thì không kinh nghiệm
Không kích thích thì không kích thích.*

Chỉ cần chúng ta có thái độ ấy trong sinh hoạt thì dù có người giả hoạt chúng ta cũng không để ý tới, có ám toán, chúng ta cũng không để ý tới. Vì sao ? Vì những ngày của chúng ta không nhiều, chúng ta phải thương quý chúng.